

Megigazulás – Ne próbáld a bűnt csupán egy üggyé tenni –
Nochta Pál, Tóth Lajos

„Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül. Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, akit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő véreben, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt.” Rm.3:24-25

Pál apostol a fenti ígérésben három fogalmat használ az üdvösség leírására:

- (1)'megigazít', egy jogi kifejezés volt, azt jelentette, hogy 'SEMMILYEN büntetés nem jár neki', vagy valakit ártatlannak kiáltottak ki;
- (2)'megváltás', amely a rabszolga piacról származott, és azt jelentette, hogy 'visszavásárolni' vagy 'felszabadítani';
- (3)'engesztelés', ez az áldozati rendszerből származott, a befedezés helyét vagy az engesztelés helyét jelentette

A „megigazulás megvallása” nem tekinthető csodaszernek, amellyel bűnösen is megigazulásba, haraggal teli állapotban is békeességbe „semmirekellő” életmóddal anyagi áldásba „vallhatja bele” magát a hívő. A megvallás szerepe az, hogy a hívő megerősítse a hitét, nem pedig az, hogy a mulasztások, vétkek, bűnök tagadására szolgáló védekező hártó mechanizmusunk tárgya legyen. Az igazságosságra épülő megvallásunknak szerepe van a szellemi támadásokkal szembeni győztes fellépésünkben, ahogyan Jézus Krisztus is az igéket szólva (megvallva) verte vissza a Sátán támadásait a pusztai kísértésekor.

Szét kell választani az üdvösségkor lévő bűnbocsánat, engesztelés, megváltás, megigazulás állapotát, amely az üdvözítő hit munkáját jellemzi, illetve a hit útját átható megigazulás cselekedeteit és közben elkövetett bűnök szerepét és annak helyreállító útját.

Aztán pedig harmadikként ott van még a zsidókhoz (prozeliták - megtért, megigazult) is szóló megigazulás üzenete: Ugye többé nem a Törvény megcselekvéséből várjuk a megigazulást, hanem éppen a megigazult állapotunkból fakadóan válunk szabaddá arra, hogy most már ne kényszerből, hanem szívből, ne a kötáblán felírt külső törvény kényszere alatt, hanem a szívbe írt szellemi törvényt követve önként, szabadságból töltsük be a szövetség igéit?

Amikor a bűn miatt érzékeny az illető személy lelkiismerete, akkor nem lehet apellálni a folytonos megigazulás pozíciójára, mert erre az esetre más szellemi utat épített ki Isten a helyreállításhoz. Ilyenkor a megigazulás általi fiúsgáttudatból kell kiindulni. Jézus vére folyamatosan megtisztíthat, ismételten átvehető a megigazulás szellemi tartalma: nem bűnös állapot átvétele.

Ilyenkor a bűn ismeret, bűnbánat, a bűnök miatt való felelősségvállalás terhe lesz szívünk előterében, és erről mondjuk azt, hogy ha az ember ezt ignorálja és

1.nem vallja meg, 2.nem tér meg belőle és 3.eltitkolja azokat a konkrét dolgokat, cselekedeteket, amelyekkel kapcsolatosan létrejött a bűnbánat adta felelősségérzés: ekkor már a bűntudat, bűn ismeret, vagy a bűnbánat elhatalmasodhat benne, gyötörni kezdi a testét, lelkét, szívét, csontjait és végül a szellemét is.

De a lelkiismeret munkájának ez csak az egyik oldala, van egy másik is, ez pedig az öngazolás reflexiója, (mondván meg vagyok igazulva, mert megtértem) amikor az ember fölmenti magát a lelkiismeret-furdalás, azaz a belső ember bűnbánatra készítő hangja alól, és így szinte "megideologizálja önmaga előtt" a saját bűneit, úgy mond megigazítja magát önmaga előtt.

Az ilyen mondatok teljesen félreérthetőek lehetnek:

- próbáld a bűnt üggyé tenni...IGENIS A BŰN ELVÁLASZT ISTENTŐL, ÉS EZ "MEGA ÜGY"

- a bűn miatt nem veszíthetem el a megigazultságból fakadó Isten előtti pozíciómat...tehát BŰNÖSEN IS ÁRTATLAN VAGYOK?

- a bűnöd nem választ el a megigazultságtól...még mindig a menny felé haladsz...VALÓBAN BŰNNEL A MENNYBE VEZETŐ ÚTON VAGYOK?

Nos, ez a védekezés kétségtelenül felépít az ember szívében egy megtévesztést, amely köszönő viszonyban sincs az igazsággal. Ennek a leépülésnek a végén az ember ki tudja kapcsolni a lelkiismeretét (szinte kisüti), és végigélheti az egész életét a lelkiismeret működése nélkül.

Tehát Isten igazságát figyelembe véve azt kell megállapítani, ha szabad így mondani, „készre vagyunk szólva. Isten teremtett olyan törvények alapján, amelyeknek megtagadása, áthágása mindenféleképpen

következményekkel jár. Ekkor az emberek akár mennyire vallanak meg bármit is, hisz emberi szemmel láthatatlan igákat és terheket hordoznak, amelyekről Dávid rengeteget beszél zsoltáiraiban.

Ezért a keresztény életvitelnek nem csupán a külső RÉSZÉT kell vizsgálni, s nem annak alapján kell megállapítani, hogy az ember megigazult vagy sem.

A hit mindig a nem látott dolgokról való meggyőződés, és jelen esetben a hit azt vallja meg, hogy nem a saját bűnei miatt halt meg Jézus Krisztus, hanem az én bűneimért, és a vérével bűnbocsánatot szerzett számomra.

Rendkívül fontos, hogy a hívő emberek soha ne veszítsék el ezt a megigazulásba vetett hitüket, ha bármilyen vádlást is tapasztalnak lelkükben, például a múltban elkövetett bűneik miatt. Ekkor nagyon fontos, hogy újra megerősítsék hitüket a Názáreti Jézus vérében, az engesztelő áldozat erejében, és így a vérben lévő erő újra kiépíti és/illetve MEGÚJÍTJA a hívő emberben a megigazulás ajándékát.

Ez a megigazulás TULAJDONÍTOTT igazság, tehát Isten Szellemének ereje, Jézus Krisztus érdemeit, igazságát helyezi a hívő szívébe. A hívő így szerez bizonyosságot újra arról, hogy meg vannak bocsátva a bűnei. Nagyon-nagyon fontos, hogy mindennap kegyelem általi bűnbocsánat alatt álljon az ember szíve és személyisége, mert erre épül minden más áldás.

Ha a bűnbocsánat bizonyossága megvan az ember szívében, akkor jön létre és marad fenn benne az a megigazultságra épülő bizalom, amely által minden esetben, minden szituációban, minden szükségével az Atyához tud fordulni.

A megigazultságból fakadó pozíció elvesztése megtörténhet akkor is, amikor a kiépülő bizalmat támadja meg a bűntudat és a bűnösségérzés. Az ördögöt a Szentírás vádlónak (gr.diabolos) nevezi. Ha bűntudat alatt érezzük magunkat, akkor nagyon fontos, hogy a megigazulásba vetett hittel közeledjünk Atyánkhoz.

Isten ellensége, az ördög nagy előszeretettel próbálja bűntudattal és bűnérzéssel nyomás alatt tartani az embereket, hogy kilopja a szívükből, lelkükből a bizalmat. Ha ilyen démonikus befolyás következtében kerül az ember élete bűntudat és bűnösségérzés alá, akkor elégséges, hogy ellenáll az ellenségnek: megvallja a hitét Isten Igéjében, és föl fog szabadulni, de ebben is természetesen kitartónak kell lenni: ha első próbálkozásra vagy kísérletre nem sikerül, akkor sikerülni fog másodikra! Gyakran én is sokszor megvallok egy ígét, pontosan azért, hogy a bűntudat és a bűnösségérzés alól föl tudjak szabadulni.

Végül, ha konkrét tetteimre, hibáimra vagy vétkeimre épül a bűntudatom és a bűnérzésem, akkor ennek lerendezése így működik:

meg kell bánnom a rossz cselekedetemet,
meg kell vallanom azt az Úrnak,
bűnbocsánatot kell kérnem tőle.

De ezt is megadja az Úr, mert meg van írva, hogy van nekünk engesztelő áldozatunk, nem szükséges, hogy Jézus Krisztus újra föláldozza magát a golgotai kereszten, hogy ismételten bűnbocsánatot szerezzon. Ő továbbra is főpap, valamint engesztelő áldozat is egyben, és ott van a mennyekben: amikor hozzá fordulunk, Ő pedig az Atyához, az Atya mindig ránéz, és az Ő engesztelő áldozatát érdemként nekünk tulajdonítja.

Ez tehát az a tulajdonított igazság, amelynek eredményeképpen Isten kegyelme leveszi rólunk a bűntudatot és a bűnösségérzést, és fölemelt fejjel megigazultság gyümölcseivel élhetünk, és örvendezhetünk az Úrban!

A megigazulást tehát Istentől kaptuk, de ez nem jogosíthat fel minket arra, hogy a bünt ledegradáljuk és csak egy ügynek tartjuk, már csak azért sem, mert a bűn zsoldja a halál, de hála Istennek az ő kegyelmi ajándékáért, az örök életért.